

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Sacrosancto Missæ Sacrificio Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio VII. Argumentum. Sequitur declaratio definitionis Sacrificii circa illa verba: Qua in testificationem ejus supremi Dominii: Necnon illa, quæ sequuntur, videlicet: A legitimo Ministro. Et ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94659)

DECISIO VII.

ARGUMENTUM.

Sequitur declaratio definitionis Sacrificii circa illa verba: *Qua in testificationem eius supremi Domini.* Nec non illa, quæ sequuntur, videlicet: *A legitimo Ministro.* Et docetur, quid sit Religio, ac Divinus cultus? Religionem non esse virtutem Theologicam, sed moralem. Non cuique homini litare licere, sed tantum Sacerdotibus; Hi quinam fuerint in Lege Naturæ, Mosaicæ, & Gratiæ, ac apud Gentiles? Quæritur, & ostenditur, quomodo Caro Christi propagata fuerit tum ex Regia Stirpe David, tum ex Sacerdotali Aaron?

SUMMARIUM.

oblatio, rectè enim tali pacto idem Christus exercere potest officia creditoris & debitoris; Domini, ac servi Superioris & inferioris. *Ad tertiam*, quod quaestio non cadit in factum esse, sed in fieri posse; certum est enim, quod Ecclesia offert Sacrificium non Christo, ut homini, sed Trinitati Sanctissimæ. Sed si offerretur etiam Christo Domino, non esset illicitum; quod non obscurè indicavit S. Augustin. lib. 10. de Civit. cap. 20. his verbis: *Cum in forma Dei Sacrificium cum Patre sumat, tamen in forma servi Sacrificium maluit esse, quam sumere, ne vel hac occasione quisquam existimaret cuilibet sacrificandum esse creaturæ.* Quibus verbis supponitur, non esse repugnantiam intrinsecam ex parte obiecti, quin Christo ut homini possit etiam Sacrificium offerri, etsi ob humilitatis virtutem noluerit; ut considerat Emin. Card. de Lugo de Incarnat. disp. 34. num. 46. qui hanc opinionem approbat, & cum eo Suarez in p. p. S. Thomæ disp. 62. sect. 2. Neque contra est Averlæ ead. quest. sect. 1. §. Nonò demum. In factum tamen soli Deo Sacrificium offertur, non Christo, ut homini, neque Deiparæ, neque Angelis, neque Sanctis; etsi Missæ celebrentur in eorum honorem, ut declaravit Concil. Trident. d. sess. 22. cap. 3. ubi Barbosa colligit Theologos de hac retractantes; & advertit idem Card. de Lauræa d. disp. 29. n. 55. & n. 265.

Est tamen notatu dignum, quod in Missa in Festo Beatae Mariæ Virginis de septem Doloribus, quæ celebratur feria 6. ante Dominicam Passionis, in oratione secreta sic Ecclesia loquitur: *Offerimus tibi preces, & Hostias Domine Jesu Christe humiliter supplicantes &c.* Hostias autem offerre, est offerre Sacrificium, ut suprâ demonstratum est. Ergo etiam Christo, ut homini offertur: subdit enim ibi Ecclesia: *Meritis passionis tuæ*, quæ passio non in Christo tanquam Deo, sed tanquam homine consideratur.

Ex his comprehendere licet, quàm magnum fuerit facinus Hebræorum demonio sacrificantibus; de quibus scriptum est in Psalm. 105. vers. 37. & 38. Quod immolaverunt filios suos, & filias suas demonibus, & effuderunt sanguinem innocentem, sanguinem filiorum suorum, & filiarum suarum, quas sacrificaverunt sculpilibus Chanaan. Videlicet, ponebant infantes suos in statua area Idoli Moloch; deinde igne sub ea accenso & ignita facta, pueruli cremabantur inexplicabili cruciati; consentientibus genitoribus eorum, ita Sacrificium offerentibus Idolo, ac demoni; ut fusiùs scribunt Tornell. ad Mundi annum 3406. n. 2. Salian. ad annum 3139. num. 78. & ad annum 3406. num. 12. Nec non Lyran. & Abulen. & alii quos allegat Menochius in Storeis Centur. 4. cap. 59.

Equalis est impietas Strygium, Magorum, ac Lamiarum, qui Sacrificia offerunt diabolo, illa enim postulanti ob superbiam suam; ut legitur apud Delrium Disquis. Magic. lib. 2. q. 16. Guaccium in Compend. Malefic. lib. 1. cap. 13. & Gaspi. Schottum in Physica Curiosa lib. 1. cap. 23. ubi plurima exempla. Quàm gravis autem sit culpa eorundem Magorum docent Sanch. in Decal. lib. 2. cap. 40. & Lessius de Justitia & Jure lib. 2. cap. 44. Et de eorum denunciatione, & punitione tractant Baldell. in Theol. Moral. tom. 2. lib. 1. disp. 62. num. 6. & 7. Scaccia de Judic. lib. 1. cap. 12. à num. 23. & seqq. Carena de offic. 3. Inquisit. part. 2. tit. 12. num. 26. Torreblanca in Epitome delictor. lib. 3. & Barbosa in cap. Episcopi 26. q. 5. ubi alios cumulat.

Doct. Clericali Tom. I. Liber III.

- 1 Sacrificium cur offeratur Deo in testificationem eius supremi Domini?
- 2 Religio erga Deum quid sit?
- 3 Religio in Deum non est virtus Theologica, sed Moralis spectans ad iustitiam.
- 4 Cultus divinus in quibus consistat?
- 5 Cultus & honor quomodo differant inter se?
- 6 Pietas & gratitudo quid sint?
- 7 Religionis virtus præstantior est cæteris.
- 8 Sacrificium non spectat ad virtutes Theologicas, sed ad Religionem tanquam Moralem virtutem.
- 9 Sacrificare non licet cuique homini sed solis legitimis ministris, id est Sacerdotibus.
- 10 Sacerdotes quinam essent in lege naturæ?
- 11 Sacerdotium in lege naturæ poterat à parentibus dari etiam filiis non primogenitis.
- 12 Sacerdotium in lege Mosaicæ positum in descendibus à Patriarcha Levi filio Jacob.
- 13 Ozias Rex quare lepra percussus?
- 14 Levitarum tres ordines in lege Mosaicæ; Levites, Sacerdotes & Pontifices.
- 15 Gentilium Sacerdotes publicè auctoritate dedicati.
- 16 Sacerdotum Ethnicorum sarrago, & nomina.
- 17 Joannes Baptista Cessis Primarius Juris Civilis Interpres in Publico Gymnasio Patavino laudatus.
- 18 Christus Dominus Summus Pontifex, & Sacerdos in æternum.
- 19 Apostoli ordinati Sacerdotes & Episcopi in ultima Cæna à Christo Domino.
- 20 Sacerdotium legis Evangelicæ à quatuor sectis hæreticorum impugnatum.
- 21 Christus Dominus, ut Homo sicut fuit à Regia Stirpe David, an sic fuerit ex Stirpe Sacerdotali Aaron?
- 22 Maria Deipara descendit ex Regia Stirpe David.
- 23 S. Joseph Sponsus Deiparæ erat de eadem Regia Stirpe David.
- 24 Maria Deipara an etiam descendat ex Stirpe Sacerdotali & Aaronica; & quomodo? ubi septem opiniones.
- 25 Matrimonia Hebræorum registrabantur in libris, qui

qui servabantur in Templo, cum nomine Parentum sponsorum, & de qua Tribu forent.

26 Christus Dominus est propagatus ut homo ex utraque Tribu Regia, & Sacerdotali, non fuit unctus Sacerdos more Hebræorum; sed Unctio Divina per unionem Humanitatis cum Deitate.

27 Sacerdos non erat in lege Mosayca, qui per lineam maternam tantum descendebat ex Tribu Levitica.

Hucusque demonstratum est, Sacrificium esse oblationem externam, soli Deo factam. Nunc declarare oportet, quare in definitione subjungatur; quod Sacrificium offertur Deo in reificationem ejus supremi Domini.

Pro intelligentia scire oportet, Sacrificium, ut supra diximus, esse præcipuum actum Religionis. Religio autem est virtus debitum cultum Deo tribuens, tanquam primo omnium principio. Ita Gonet tom. 4. tract. 11. disp. 3. num. 1. Dicitur Virtus, id est Habitus bonus, & principium operationis laudabilis ad exclusionem superstitionis, & falsæ Religionis, quæ non est virtus, sed vitium rectæ rationi oppositum, quia superstitio vel falsum Deum colit, ut faciant Ethnici & Pagani; vel licet verum Deum colat, non tamen honesto & convenienti modo; sed vel superfluis caeremoniis à Deo rejectis, ut faciunt hæcæ temporibus ipsi Judæi; vel inutilibus, & cum errore; ut agunt Turcæ, Hæretici & similes. Dicitur debitum id est conveniens; hæc enim virtus non est Theologica, sed Moralis spectans ad Justitiam, ut docent omnes Theologi, quatenus reddit Deo jus, quod illi debetur, id est Cultum. Cultus autem, qui Deo redditur, importat duo. Unum est protestatio Divinæ Excellentie: Alterum est submissio & subjectio nostra ad Deum. Unde notanda est differentia inter cultum & honorem. Nam cultus est circa excellentiorem; honor verò potest esse etiam circa æquales, ac etiam inferiores. Ideo qui alium colit, illum superiorem declarat, & ei se subditum proficitur. Non ita qui alium honorat; Deus enim honorat Sanctos suos, & Princeps potest honorare suos ministros, atque subditos, quamvis inferiores sibi. Tandem dicitur, tanquam primo omnium principio, ad differentiam Pietatis, quæ honoramus Deum tanquam Patrem nostrum; atque gratitudinis, quæ illum veneramus ob beneficia recepta; sed cultus, quo per Religionem Deum colimus, est ob singularem & infinitam ejus excellentiam in omni genere perfectionis, & ob illius primum principium, & supremum omnium Dominium, cui nosmetipsos subiectos profitemur. Et ex his 7 deprehendimus, quanta sit præstantia virtutis Religionis supra alias morales; nulla quippe earum habet objectum ita elevatum, sicut est Divinus cultus; ratione cujus ipsa Religio Deum quodammodo attingit, ut docet S. Thom. 2.2. quæst. 81. art. 6. in corp.

8 Hinc fit, ut supra tetigimus, quod Sacrificium non spectat ad virtutes Theologicas, sed ad Religionem, tanquam moralem virtutem; licet enim qui Deum colit adorando & sacrificando, Deum credat, in Deum speret, & Deum diligat; tamen ejus objectum non est immediate Deus, sed actus servitutis, subjectionis & honoris, qui debentur Deo; sicut objectum justitiæ est jus debitum alicui; non autem is, cui jus illud debetur, ut docent Gonet. d. disp. 3. num. 3. Et Emin. Card. de Lauræa de

Incarnat. d. disp. 29. n. 42. Et Colleg. Salmant. tom. 2. in Arbor. Prædic. Virtutum num. 60. Igitur in definitione dicitur Sacrificium fieri Deo in reificationem ejus supremi Domini, quia exercetur ille cultus à Sacerdotibus, tanquam Deo debitus ob ejus supremum Dominium; quod populus testificatur, profitendo in Sacrificiis suam subjectionem ipsi Deo.

Sequitur in definitione Sacrificii, quod ejus oblatio fit à legitimo Ministro. Quæ verba nos docent, non cuiusque homini licitum esse sacrificare, & Deo Sacrificia offerre; sed tantummodo legitimis ministris Ecclesiæ, nempe illis, qui sunt ordine Sacerdotali insigniti, juxta illud D. Pauli ad Hebr. 5. Nec quisquam sumit sibi honorem, sed qui vocatur à Deo tanquam Aaron. Quod quidem servatum esse in omni lege, & in omni tempore desumitur ex Scripturis tam Ecclesiasticis, quam profanis. In Lege Naturæ omnes Primogeniti erant Sacerdotes, & jus à nativitate offerendi Deo Sacrificia conlequebantur. Idcirco, quod Adam, & alii Justi ab eo descendentes obtulerint Sacrificia Deo, docet S. Thomas 2.2. q. 85. art. 1. ad 2. Gonet. tom. 5. disp. 2. de Sacramentis art. 10. §. 4. n. 84. Collegium Salmantic. d. tom. 10. de Incarnat. tract. 21. disp. 31. dub. 1. n. 3. & Emin. Card. de Lauræa eodem tract. de Incarnat. disp. 29. n. 37. Hinc Mandefius in sua Theologia catechetica lib. 7. cap. 6. n. 20. loquens de Sacerdotibus Legis Naturæ ita ait: Omnes filii natu majores tunc à Parentibus cum hereditaria portione Sacerdotium, & sacra illius ornamenta accipiebant. Quæ sunt illa primogenita, & vestes optime, quibus Jacob à matre indutus Patris benedictionem est suffragatus. Et idem antea scripserunt S. Hieronymus in Epist. 126. quæ est ad Evagrium; Salianus in Annalibus ad annum Mundi 2223. n. 3. & Tholosan. in Syntag. Jur. Univ. lib. 16. n. 22. ubi tamen observat cum Pererio in Genes. cap. 25. n. 76. quod Lege Naturæ durante Jus erat majoribus, ac Parentibus concedere ex privilegio potestatem Sacerdotalem etiam filiis non primogenitis, quam consecuti sunt Abel & Abraham, qui quamvis non essent primogeniti, propterea Sacrificia Deo offerebant.

In Lege autem Mosayca, & Scripta, Sacerdotium à Deo in Tribu Levitica, id est in descendentes à Levi Patriarcha filio Jacob, ut habetur in libro Numeri cap. 3. n. 5. ibi: Locutusque est Dominus ad Moysen dicens: applica tribum Levi, & fac stare in conspectu Aaron Sacerdotis, ut ministrent ei. Et paulo post: Externus, qui ad ministrandum accesserit, morietur. Quapropter Ozias Rex, qui non erat ex Tribu Levi, neque Sacerdos, quia adolere voluit incensum super Altare thymiamatis, statim orta est lepra in fronte ejus, ut fufius narratur 2. Paralip. cap. 26. n. 26. & describitur ab eodem Saliano ad annum Mundi 3278. n. 2. & seqq. Et ex hac Tribu Levi assumebantur Sacerdotes ad Sacrificia peragenda, prævia unctioe. Emin. Card. de Lauræa d. disp. 22. n. 15. & n. 120. ubi doctè advertit, quod in Lege Mosayca in Tribu Levi tres ordines ministrorum erant in templo ordinati pro Sacrificiis; scilicet Levitæ, Sacerdotes, & Pontifices: quorum sicut diversa erant ministeria, sic unctioes & consecrationes. Sed de his latius infra Decis. 22. 23. & 24.

Apud Gentiles tum Egyptios, tum Græcos, ac Romanos, Sacerdotes ordinabantur publicâ auctoritate, 15 ad hoc, ut idolis Sacrificia possent offerre; & quoniam falsorum Deorum multiplex erat copia, pariter Sacerdotum multa erat farrago, qui variis nominibus vocabantur, videlicet Flamines, Diales, Martiales, Quirinales, Potitii, Pinarii, Arnates, Salii, & hujusmodi plures, quos refert idem Tholosan. d. lib. 16. num. 29. Egregius Juris Civilis in hoc Publico Gymna-

Gymnasio Patavino Primarius Interpres Joannes
17 Baptista Ceffis in ejus opusculis de Urbe Roma, & ejus
Magistratibus impressis ad Vesembecii Institutiones in prin-
cipio.

In lege gratiæ Christus Dominus ordinatus fuit
18 à Deo Summus Pontifex, ac Sacerdos in æternum
unctione Spiritus Sancti in primo instanti suæ In-
carnationis, in quo Divinitas copulavit sibi ejus
humanitatem, ut probat idem Emin. Card. de Lau-
rea in d. tract. de Incarnatione disp. 22. art. 1. & 2. trans-
tulitque Sacerdotium cum lege in Ecclesiam, ut le-
gitur 1. Petr. 2. & ad Hebr. 7. ac Apoc. 1. 3. & 10.
19 ordinavit enim Apostolos in ultima cœna Sacerdo-
tes ac Episcopos; à quibus, & ab eorum successoribus
alii ordinarentur & consecrarentur; quod de fide
est, & legitur definitum in pluribus Conciliis, ac no-
vissime in Tridentino sess. 7. can. 1. sess. 22. cap. 1. &
can. 2. & sess. 23. cap. 1. ut latius demonstrat idem
Emin. Card. de Laureæ de Sacramento Ordinis disp. 6.
art. 7. ubi sub num. 140. notat, à quatuor sectis hære-
ticorum fuisse impugnatum Sacerdotium Legis Evan-
gelicæ. Primi heretici fuerunt Paulianistæ, qui vi-
xerunt circa annum à Nativitate Domini CCC. di-
centes, Sacerdotium nullam importare potestatem.
Secundi fuerunt Hussitani, qui asserbant, Sacerdotes
per ordinationem nihil aliud accipere, nisi officium
predicandi. Tertiis fuerunt Albigenes, qui docebant,
bonos Sacerdotes habere potestatem faciendi Eucha-
ristiam; malos verò nequaquam. Ultimi fuerunt Lu-
therani, qui opinati sunt, Sacerdotium non esse aliquid
Sacrum; & ideo à seculari Magistratu posse homines
Sacerdotes fieri. Quos errores plura Concilia Oecum-
enica damnaverunt; ut novissime notat etiam Richar-
dus Ardekin tom. 1. in Notitia Generali Dogmat.
Damat. Verb. Sacerdotium.

Hic autem queri potest, Utrum Christus Domi-
nus tanquam Homo, & secundum carnem non so-
lùm fuerit ex Regia Stirpe David; sed etiam ex Stirpe
21 Sacerdotali, Levitica, & Aaronica?

Hæc questio est insignis tum apud SS. Patres, tum
apud Theologos, & expostores Scripturæ Sacræ, &
plurimorum torfit ingenia, ut videri potest apud Sua-
rez tom. 2. in 3. p. D. Thom. disp. 2. sect. 3. & ut novissi-
mè scribit Eminent. Card. Capisucchi in suis Selectis
Controversis. Controv. 17. de Genealogia Christi Salva-
toris, ubi hanc questionem examinat per §§. XXV.

Pro resolutione duo dantur responsa. Unum, quòd
absque dubio Christus Dominus tanquam Homo,
& secundum humanam carnem fuit de Regia Stirpe
David, juxta divinam promissionem ei factam; de
qua ipse David testatus est dicens: Juravit Dominus
David veritatem, & non frustrabitur eam: de fructu
ventris tui ponam super sedem tuam. Psal. 131. 11. &
repetitum fuit ab Angelo in Annunciatione Deiparæ,
cui dixit: Dabit illi Dominus duas sedes David Pa-
tris ejus. Luc. 1. & ab Apostolo ad Rom. cap. 1. ibi: Qui
factus est, ei ex semine David secundum carnem. Quod
pluribus aliis auctoribus probat Barrad. in Evang. tom.
1. lib. 5. cap. 4. Torniell. ad annum Mundi 4051. num.
20. & Riccioli. in Chronolog. Refor. tom. 1. lib. 8. cap.
18. num. 12. Et ex his sequitur; cum Christus Domi-
nus non sit genitus ex virili semine; sed conceptus ex
purissimis sanguinibus Beatæ Mariæ Virginis, coope-
rante Spiritu Sancto; & sic ex ea humanam naturam,
carnemque suam traxerit, (de cuius mirabili conce-
ptione differit Zacchias in Q. Q. Medicolegal tom. 1.
22 lib. 7. tit. 3. quest. 1. num. 37.) lequitur, (inquam)
quòd & ipsa Beatissima Virgo Maria ejus Mater, &
Genitrix descenderit ex eadem profapia Regia Da-
vid. Clericali Tom. I. Liber III.

vidis; ut proficitur Ecclesia in officio ejus Nativitatis,
dicens: Nativitas gloriosa Virginis Mariæ ex semine
Abrahæ, ortæ de tribu Juda, clara ex Stirpe David. &
infra: Regali ex progenie Maria exorta resurget. Quam-
vis enim Sancti Evangelistæ non discernerint ejus-
dem Deiparæ genealogiam, neque demonstrave-
rint, eam esse ex Stirpe David, tum quia apud He-
bræos id non erat in usu, tum etiam quia id apud
illos erat notorium, ut bene observat idem Tor-
niell. ad annum Mundi 4037. sub num. 3. Nihilominus
id pro indubitato est admittendum, ex ea po-
tentissima ratione, quam allegat S. Hieronymus
lib. 1. in Matth. videlicet, quia S. Joseph ejus Spon-
sus, & de Regia Stirpe David ex lege eam cogebatur ac-
cipere, ut propinquam; & quia simul censetur in Beth-
leem, tanquam de una, eademque stirpe generati. Lex au-
tem erat scripta in libro Numer. cap. 36. Vers. 7. his
verbis: Omnes viri ducent uxores de tribu, & cognatio-
ne sua; & cuncta semina de eadem tribu maritos acci-
pian; ut hæreditas permaneat in familiis; nec sibi mi-
sceanur tribus, sed ita maneat, ut à Domino separate
sunt. Igitur tam S. Joseph Sponsus Deiparæ, quam ipsa
Sanctissima Virgo Maria, ideo simul matrimonium
contraxerunt, quia erant de Regia Stirpe David; ut
probat SS. Patres, quos allegat Azor d. part. 2. lib. 1.
cap. 19. quest. 4. Et S. Thom. in Catena aurea in Matth.
cap. 1. unde fit, ut absque dubio Christus Dominus,
qui incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine
fuerit ex eadem Stirpe David.

Secundum responsum est. Christus Dominus non so-
lùm traxit originem, tanquam homo ex Regia Stirpe
David, sed etiam ex Sacerdotali Stirpe Aaron, ut
scribunt omnes SS. Patres, & præcipue S. Ambrosius
super Luc. cap. 3. S. Hilarius super Matth. cap. 1. & S.
Augustinus l. 83. questionum q. 61. nec non lib. 2. de con-
sensu Evangelistarum cap. 2. his verbis: Firmissime re-
nendum est, Carnem Christi ex utroque genere propagatam,
& Regum scilicet, & Sacerdotum. Quod quidem ut
fieret, necesse fuit, ut utraque Stirps Regia scilicet
David, & Sacerdotalis Levitica in Deiparam, ex qua
Redemptor noster, ut diximus, carnem sumpsit, deri-
vasset. Quomodo autem stirps Sacerdotalis, & Aaro-
nica attigerit Beatissimam Virginem Mariam, & ad
eam pervenerit, sunt variæ SS. Patrum, & Theologo-
rum opiniones, quarum hic sex breviter ego recen-
sebo.

Prima opinio est; quòd stirps Sacerdotalis sociata
sit cum stirpe Judæ (ex qua descendit David Rex)
in matrimonio contracto ab Aarone Summo Sacer-
dote cum Elisabeth filia Aminadab, de linea ejus-
dem Patriarchæ Judæ, ut legitur in libr. Exodi cap. 6.
vers. 23. Quæ quidem sociatio stirpium, & permix-
tio duravit semper in omnibus descenditibus à
Rege David; & sic pervenit in Sanctum Joachim, ac
in Deiparam ejus prolem. Ita S. Thom. 3. part. q. 31.
art. 2. ad 2. Et Dionysius Carthusianus in Evang. Matth.
cap. 1. art. 2. vers. septimo queritur.

Secunda opinio est, quòd ipse Rex David duxit in
uxorem Bethsabeam, quæ fuerat Uriæ; ipsa autem
Bethsabea erat de stirpe Levitica; cùmque ex David
& Bethsabea natus sit Salomon, in eo unitæ remanse-
runt hæ duæ stirpes, Regia scilicet, & Sacerdotalis;
prima ex parte Patris, secunda ex parte Matris: &
sic utraque stirps propagata est in descenditibus
ipsius Salomonis, & pervenit tum in S. Joseph
Sponsum Deiparæ; tum in ipsam Deiparam; ex
qua Christus carnem sumpsit. Quòd David duxerit
in uxorem Bethsabeam, quæ fuerat uxor Uriæ, ha-
betur expressè in 2. Reg. 11. 26. Audire autem
uxor

uxor Uria, quod mortuus esset Urias vir suus; & planxit eum. Transactoque Luctu misit David, & introduxit eam in domum suam; & facta est ei Uxor. Ex qua paulo post genitum esse Salomonem testatur ibidem textus Sacerd. cap. 12. num. 24. dicens: Et consolatus est David Bethsabee uxorem suam; ingressusque ad eam dormivit cum ea; qua genuit filium, & vocavit nomen ejus Salomon. Quod autem Bethsabee Mater Salomonis fuerit de stirpe Levitica, etsi Torniiell. ad annum Mundi 4051. num. 17. dicat; id probari non posse; tamen pace tanti viri deducitur ex his, quæ scribit idem Torniiell. ad annum Mundi 2987. num. 6. ubi probat, Uriam ejus primum Maritum fuisse Sacerdotem, & ex stirpe Levitica; tum quia ipse tantopere sollicitus erat de Arca Dei, quæ cum in castris, & sub papiationibus esset posita, ob ejus reverentiam noluit ipse declinare in domum suam, ut habetur 2. Reg. 11. 11. tum verò evidentiùs, quia de ejus filiis genitis cum Bethsabee, & postmodum adoptatis à Davide; legitur scriptum 2. Reg. 8. in fine, quod Sacerdotes erant; & inter ipsos Nathan, (alius tamen, & diversus à Nathano Propheta; ut doctè etiam probat Torniiell. ad annum Mundi 2990. num. 7.) & quem nominat S. Lucas cap. 3. num. 31. dicens: Qui fuit Nathan, qui fuit David, id est filius adoptivus; nam verè erat filius naturalis Uriæ Sacerdotis, & frater uterinus Salomonis; ob quam causam omnes Interpretes testantur, S. Lucam describere stirpem Sacerdotalem; ex qua Christus carnem suscepit. Itaque cum Bethsabee fuisset in primis votis uxor Uriæ Hethæi Sacerdotis; sequitur & ipsam fuisse de stirpe Sacerdotali, Levitica, & Aaronica; siquidem Urias tanquam vir justus, ut obtemperaret legi Numerorum, de qua supra, de accipienda uxore Tribus suæ; non duxisset Bethsabee in uxorem, nisi fuisset de sua Tribu Levitica. Idcirco fuerunt in Salomone unitæ hæ duæ stirpes; Regia scilicet ex parte Patris, atque Sacerdotalis ex parte Matris; ex utraque per descendentes pervenit in Deiparam; quæ à Salomone, & Davide ortum ducebat; & sic Christi Domini caro ex utraque stirpe Regia, ac Levitica est propagata.

Neque obstat si dicatur, quod si Bethsabee fuisset de stirpe Sacerdotali, & Levitica, non potuisset nubere Regi Davidi, qui erat de stirpe Juda, ut ex S. Matthæo cap. 1. constat. Nam dupliciter respondetur. Primo quod erat licitum Regibus ducere uxores ex quacunque Tribu, ut advertit S. Thom. in 4. dist. 20. quest. 2. art. 1. quest. 3. ad 8. & notat Collegium Salmant. d. tom. 10. de Incarnatione disp. 31. num. 19. & Serlogus in Cantic. tom. 1. Anteloquio 5. sect. 2. n. 12. & ibi Tostatus q. 8. in cap. 36. num. & Serarius in libr. Judic. q. 3. cap. 21. Respondetur secundo, quod mulieres de Tribu Levitica, quia non dabant in dotem bona stabilia, poterant nubere Viris cujuscunque Tribus; imò quacunque mulieres, quæ renunciabant hereditati paternæ, vel ob existentiam fratrum, non erant hæredes patris sui; poterant ducere maritum ex Tribu non suâ, quia cessabat finis legis; quæ id eis prohibebat, scilicet, ne confunderentur bona stabilia, quæ à Deo divisa fuerant, & cunctis Tribubus assignata; ut ex pluribus SS. Patribus demonstrat Serlogus dict. Antel. 5. sect. 2. num. 11. P. Stephanus Menochius in Historia Sacra lib. 1. cap. 3. n. 2. Et novissime Emin. Card. Capisucchi Controv. 17. §. 2. ubi cumulat antiquorum Hebræorum exempla. Igitur absque scrupulo Bethsabee potuit nubere Regi Davidi, & ex hoc conjugio unire in filio Salomone utramque stirpem Regiam, & Sacerdotalem; cujus unionis, & mixtionis respectu pertransiit utraque

stirps in descendentes usque ad S. Joseph, & ad Deiparam, de qua natus est Christus; & hæc opinio mihi magis arridet, quia ultra supradictam demonstrationem, fulcitur auctoritate S. Hilarii, qui Commentar. in Matth. can. 1. ita scribit: Gressus, quem Matthæus in ordine Regiæ successionis ediderat, & quem Lucas per Sacerdotalem ordinem dinumerat, uterque agnationem in Domino utriusque Tribus significat, & rectæ generationis gradum ponit: quia Sacerdotalis, & Regiæ Tribus Societas, per David ex conjugio inita, jam à Salathiel in Zorobabel confirmatur ex genere. Notentur illa verba: Sacerdotalis, & Regiæ Tribus Societas per David ex conjugio inita; Si enim Societas Sacerdotalis, & Regiæ Tribus inita est per David ex conjugio; utique ex illo contracto cum Bethsabee, ut dictum est supra. Prædicta verba S. Hilarii leguntur etiam in Breviario in Homilia diei 11. Septemb. quartâ die infra octavam Nativitatis Beatæ Mariæ Virginis; ubi quilibet de facili potest ea intueri.

Tertia opinio est, quod Uxor Jechoniæ, & Mater Salathielis, quæ erat de Regali stirpe David, mortuo marito nupsit in secundis votis Neri, qui erat de Tribu Sacerdotali, de quo loquitur S. Lucas cap. 3. n. 27. dicens, qui fuit Resa, qui fuit Zorobabel, qui fuit Salathiel, qui fuit Neri. Et hoc pacto sociatæ sunt ambæ stirpes Sacerdotalis, & Regiæ; siquidem Salathiel fuit filius carnalis Jechoniæ, & Zorobabel filius pariter carnalis Salathielis; sed postquam mater Salathielis nupsit Sacerdoti Neri, Salathiel Pater, Zorobabel filius, & Abiud Nepos ejusdem Salathielis, & filius carnalis ipsius Zorobabelis fuerunt adoptati ab eodem Neri, & evaserunt ejus filii adoptivi. Qua adoptione facta ex Patre Neri, natus est Resa ex eadem Uxore, quæ fuerat Jechoniæ, & hic frater Uterinus Abiudi, propagavit Lineam Sacerdotalem paternam; Regalem autem Maternam; & contra Abiud Nepos Salathielis, & Pronepos adoptivus Neri Sacerdotis; fuit propagatus utriusque stirpis, Regiæ scilicet, & Sacerdotalis in descendentiis suis, intra quorum numerum postea fuerunt S. Joachim Pater Almæ Virginis Mariæ, & S. Joseph ejus Sponsus. Hinc S. Matthæus describit Regiam genealogiam Christi ex Abiudo filio carnali Zorobabelis; S. Lucas verò deducit genealogiam Sacerdotalem ex Resa fratre uterino ipsius Abiudis sibi ad invicem communicantibus prærogativis stirpis utriusque Paternæ, & Maternæ. Ita ex Euthimio, (qui ex Card. Bellarmino de Scripturis Eccl. floruit Anno 1128.) philosophatur Torniiellus ad annum Mundi 4051. num. 19. Cujus opinionem teneri etiam à Lyrano & Carthusiano ait Ricciolus d. lib. 8. cap. 18. num. 23. Chronologie Reform. Porro non est tacendum, plures Auctores sacros opinari, Salathiellem, Zorobabelemque nominatos à S. Luca esse diversos ab illis, quos nominat S. Matthæus, ut notat P. Steph. Menochius in Historia Sacra d. lib. 1. cap. 3. num. 60. & P. Ricciol. cap. 28. num. 23.

Quarta est opinio, quod Nathan filius David, de quo supra, fuerit filius non adoptivus, seu naturalis ejusdem David, qui quidem Nathan uxorem de Tribu Levitica duxit; & ex ejus descendentiâ, (quam describit S. Lucas cap. 3.) Levi ortus est, qui genuit Melchi, & Pantherem. Panther autem genuit Barpantherem; & Barpanther rursus genuit S. Joachim, qui fuit Pater Beatissimæ Virginis Mariæ. Ita pluribus SS. Patribus citatis differit P. Ricciolus in d. Chronologie Reform. tom. 1. lib. 8. cap. 19. num. 11. Igitur ad S. Joachim, & ad Deiparam provenerat utraque stirps Regiæ, & Sacerdotalis ex Nathano filio naturali Davidis, copulato in Matrimonium cum aliqua mu-

liere

liere de Tribu Levitica. Hanc opinionem proficitur etiam Cardin. Toletus *super Luc. cap. 3. Annot. 58. in fine*. Et illum refert Torniell. *ad annum Mundi 2987. num. 6.*

Quinta est opinio; quod mortuo Mathano patre Jacobi, & Avo Sancti Josephi Sponsi Deiparæ, ejus Uxor, quæ vocabatur *Espha* nupsit *Melchi*, cum quo genuit *Heli*; ita ut *Heli* & *Jacob* pater Sancti Josephi, erant fratres uterini, nati ex eadem Matre *Espha*. *Heli* duxit uxorem, sed mortuus est sine prole; quare *Jacob* ejus frater uterinus juxta legem Hebræorum eandem mulierem in uxorem accepit ad suscitandum semen fratris; & ex ea generavit S. Josephum Sponsum Deiparæ, quæ quidem fuit carnalis filius Jacobi, prout eum describit S. Mathæus; sed fuit filius legalis prædicti *Heli*, ut eum nominat S. Lucas. Igitur, vel quia *Espha* uxor Mathani fuit de Tribu Sacerdotali, & Levitica, vel quia de hac eadem Tribu fuerat uxor tum *Heli*, tum Jacobi, Mater S. Josephi; sequitur in eum diffusam esse utramque stirpem Regiam, & Sacerdotalem; & utraque tanquam agnatum, condecoratum fuisse S. Joachimum. Hæc opinio innuitur auctoritati Julii Africanæ, nobilis, & antiqui scriptoris de anno scilicet 222. qui in Epistola ad Aristidem, (cujus fragmentum habetur apud Eusebium *Eccles. Hist. lib. 1. cap. 3.*) refert quæ de Matrimonio *Esphæ* in primis, & secundis votis supra diximus; eundemque Africanum commendari à multis SS. Patribus advertit Emin. Card. Capisucchi *d. Controv. 17. & de eodem loquitur S. Thom. in 3. p. q. 31. art. 3. ad 2. Ricciolius d. tom. 1. Chronolog. Reform. lib. 8. c. 18. num. 26. & Azor. Instit. Moral. part. 2. lib. 1. cap. 19. quæst. 6.*

Sexta opinio est, Jacobum naturalem Patrem fuisse S. Josephi; *Heli* autem non Patrem, sed Socerum, quia S. Joseph duxit filiam *Heli*; id est Sanctissimam Mariam Virginem; Socii enim dicuntur etiam Patres, & generi dicuntur etiam Filii. *Heli* autem & *Joachim* sunt idem nomen, ut probat ipsemet Ricciolius in *Chronolog. Ref. d. tom. 1. l. 3. cap. 18. num. 28.* ubi pro hac opinione citat viginti Auctores; ex qua sequitur S. Joachimum & S. Josephum esse de iisdem Tribubus Regia David per lineam Paternam, & Sacerdotalem per lineam Maternam; & utramque ex S. Joachimo Patre in se traxisse Deiparam, & ex ea Christum Dominum.

Septima tandem opinio, quæ clarior, verior, & probabilior cæteris mihi videtur, ea est; quod utraque stirps collata est in Sanctissimam Virginem Matrem Dei MARIAM ex ejus Sanctis genitoribus Joachimo & Anna; quandoquidem ipse Sanctus Joachim fuit de Regia stirpe David, ut testatur S. Joannes Damascenus, & probatum est supra in prima opinione; Sancta vero Anna fuit de Sacerdotali stirpe. Pro intelligentia sciendum; quod, ut scribit S. Hippolytus Martyr, (qui obiit anno 220.) relatus à Nicephoro *Eccles. Histor. lib. 2. cap. 3. & à Torniell. ad annum Mundi 4037. num. 4.* Mathan Sacerdos de Maria uxore sua genuit tres filias Mariam, Sobam, & Annam. Prima nupsit Cleophæ, ex quo genuit aliam Mariam. Secunda nupsit alteri Sacerdoti, & peperit S. Elisabeth, ex qua, & Zaccharia ejus conjugis natus est S. Joannes Baptista. Tertia, id est Anna, nupsit S. Joachimo, & ex eis nata est Deipara. Idcirco, quia S. Joachim erat de Tribu Judæ, & de Regia familia David; Sancta autem Anna orta erat de Sacerdotali, & Aaronica stirpe; utraque stirps transfusa fuit à prædictis Sanctis Genitoribus in Beatissimam Virginem Mariam ejus filiam, de qua natus est

Jesus Christus; cujus propterea caro propagata fuit, tam è Regia, quam è Sacerdotali stirpe. Ita ex S. Hippolyto Episcopo Portuensi, & Martyre tradit Nicephorus *lib. 2. Hist. Eccl. cap. 3. Barradas tom. 1. in Evangel. lib. 5. cap. 2. Azor. part. 2. cap. 19. q. 4. & Ricciolius d. lib. 8. c. 19. num. 12.*

Duo tamen sunt corollaria notanda pro conclusione præsentis Decisionis. Unum, quod apud Hebræos mos erat in libris publicis ad hoc deputatis, & servatis in Templo, describere, & notare omnia Matrimonia, quæ inter ipsos celebrabantur, exprimendo nomen conjugum, eorum genitorum, & Tribuum, de qua nati erant. Ita Card. Baronius in *Apparatu ad Annal. pag. 33.* ubi citat Josephum Flavium contra Appionem *lib. 1.* sic testantem: *Mittunt Hierosolymam conscribentes à patre nomen nuptæ, & antiquorum progenitorum.* Et idem notare Abulen. in *cap. 1. March. quæst. 26.* allerit Serlogus *d. tom. 1. in Cantic. Anteloq. 5. sect. 2. num. 14.* Subdens, quod Breviculi generationum in Templi Sacro allervabantur, ut habetur *1. Esdr. 2.* nec non, *2. Esdr. 7.* ex quibus facile erat Scribis & Doctoribus cognoscere lineam, ac prosapiam cujusunque familie.

Alterum Corollarium est, quod Christus Dominus esset, ut homo, propagatus fuerat etiam ex Tribu Levitica per lineam maternam; tamen non fuit Sacerdos, aut Pontifex unctus sicut Sacerdotes Molaycæ legis, sed alio singulari, & supernaturali modo, unctione Divina, per Unionem Verbi cum Humanitate; ut optime disputat Apostolus ad Hebræos *cap. 7. 8. & 9.* & doctè probat idem Emin. Card. de Lauræa de *Incar. nat. d. disp. 22. art. 1. & 2.* & eruditè Collegium Salmanticense. eodem tract. de *Incar. nat. tom. 10. disp. 31. dub. 2. §. 1.* ubi ex auctoritate SS. Patrum ibidem citatorum concludit; Christum Dominum fuisse quidem ex linea Materna etiam de Tribu Levitica; sed hæc non satis erat ad constituendum Sacerdotem, & dat exemplum Regis Ozæ, qui cum esset de Tribu Judæ ex patre, sed secundum lineam Maternam fuisse de gente Sacerdotali, graviter à Deo fuit percussus, quod exercuit munus Sacerdotis adolendo incensum, quod etiam observavit Suarez in *3. part. S. Thom. tom. 1. disp. 46. sect. 3. §. dico secundo.*

DECISIO VIII.

ARGUMENTUM

Redditur ratio, ob quam dictum est in definitione Sacrificii, quod in eo Res aliqua sensibilis, & permanens consecratur, nempe Hostia vel Victima: Quæ sit horum nominum Etymologia? Quæve, & quot essent Hostiæ, & Victimæ, quibus li-
tabant antiqui tam veri, quam falsi adoratores? eleganter declaratur.

SUMMARIUM.

- 1 Hostia, quæ mactabatur in Sacrificio, cur sic dicta?
- 2 Focolaris unde sic appellatus?
- 3 Victima, quænam esset?
- 4 Dies festi quare apud Romanos dicti sint ferie?
- 5 Sacrificium in quo differat ab aliis actibus adorationis latræ?